

МИШ ШИШ

4

Роберто Паванело

МИШ ШИШ

ТуТанкамонова баба

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала

Bat Pat

La nonna di Tutankhamon

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Edizioni Piemme S.p.A., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Text by Roberto Pavanello

Original cover and illustrations by Blasco Pisapia

Copyright © 2007 Edizioni Piemme S.p.A., via Tiziano 32,
20145 Milano, Italia

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8,
20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it
www.atlantyca.com

Translation copyright ©2014 за српско издање, ЛАГУНА

САДРЖАЈ

1.	Сунчаница?	11
2.	То је само тоалет-папир	19
3.	Хиљадугодишња бакица	24
4.	Како избећи повраћање	33
5.	Трка у... музеју!	42
6.	Лош фотограф	49
7.	Сенетманија	63
8.	Изазов упућен Њеном величанству	70
9.	Костими за маскенбал	76
10.	Потера за лоповом!	82
11.	Ваша „млитавости“	92
12.	Држ' га, Тути!	99
13.	Делује!	106

ЂАО... ЕВО МЕ!
ЈА САМ МИШ ШИШ!

ЗНАТЕ ЛИ ЦИМЕ СЕ БАВИМ У ЖИВОТУ? ЈА САМ
ПИСАЦ, А СПЕЦИЈАЛНОСТ СУ МИ КЊИГЕ ОД
КОЈИХ ЦИТАОЦЕ ПОДИЛАЗЕ ЖМАРЦИ:
ОНЕ КОЈЕ ГОВОРЕ О ВЕШТИЦАМА, УТВАРАМА,
ГРОБЉИМА... УКРАТКО, СТРАШНЕ ПРИЦЕ. АЛИ
МОРАМ ДА ВАМ ОДАМ ЈЕДНУ ТАЈНУ:
ЈА САМ У СТВАРИ ВЕЛИКА КУКАВИЦА!

ПРЕДСТАВЉАМ ВАМ
СВОЈЕ ПРИЈАТЕЉЕ...

МИЛЕНА

Старост: осам година
Посебне особине: обожава
паукове, змије, мишеве,
жабе крастаче...
Слаба тачка: кад је нерво-
зна, боље вам је да је за-
обићете у широком луку
Омиљена реченица:
„Пожурите, ленштине!“

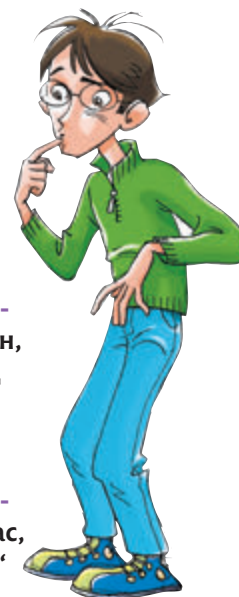

ПАЈА

Старост: девет
година
Посебне особине:
уста му никад нису
затворена
Слаба тачка: вели-
ка је кукавица!
Омиљена рече-
ница: „А како би
било да нешто
презалогајимо?“

НИКОЛА

Старост: десет
година
Посебне особине:
промишљен,
интелектуалац
Слаба тачка:
ниједна (тако
бар он каже...)
Омиљена рече-
ница: „Само час,
размишљам...“

Драги моји „љубитељи страшних прича“, да ли вам се допадају стари Египћани? Ја их обожавам. Ту љубав ми је усадио шишмиш Ахмед, један мој рођак који тамо живи. Он је египатски воћни љиљак.

Шта је то египатски воћни љиљак? Велики слепи миш који једе само воће и поврће.

Замислите, мој рођак воли чак и спанаћ и броколи!

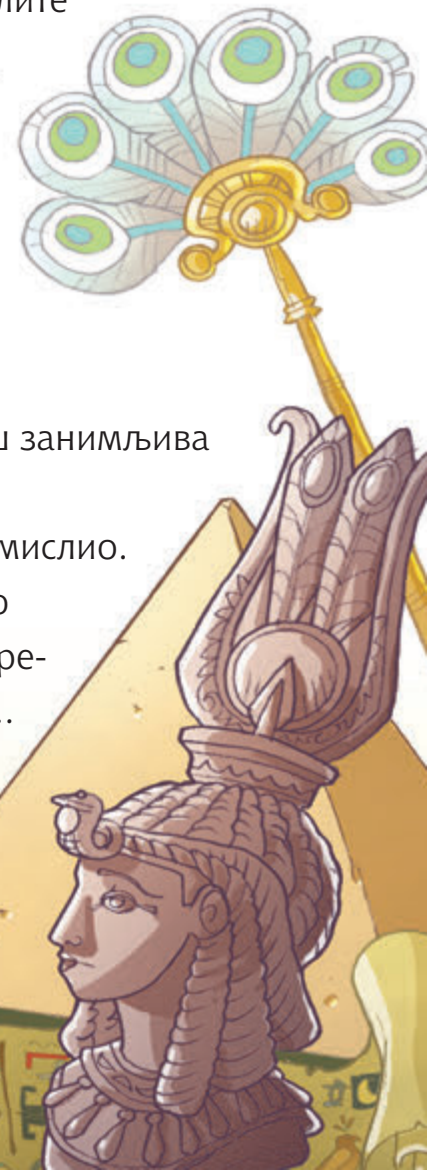
Хеј, зашто се мрштите, зар их ви не волите?

Шишмиш Ахмед увек говори: „Воћке и поврћке до краја смажи, ништа друго ти не тражи!“ Али добро, нећемо сад о томе, знам да више волите помфрит...

Како било да било, он ми је први причао о Египту и отада сам прочитао многе књиге на ту тему, а нарочито о мумијама.

Ах, мумије, то је баш занимљива тема, зар не?

Па да, и ја сам тако мислио. Све док нисам доживео пустоловину коју се спремам да вам испричам...

1.

СУНЦАНИЦА?

е волим да се возим колима. Буде ми мука. Повраћа ми се због кривина. Првих неколико пута кад сам се возио с породицом Сребрић, умало се нисам удавио сигурносним појасом!

Онда сам пробао да се возим у Миленином наручју, али сам установио да је удобније кад седим испред задњег прозора, опружен на наслону за главу. Кад би ме угледала, деца би помислила да

сам лутка: „Види, мама! Хоћу и ја гуме-
ног слепог миша!“ Али бар сам могао
да гледам кроз прозор и није ми пре-
тила опасност да паднем при сваком
кочењу.

Тада је господин Сребрић дошао на
генијалну идеју да испред задњег прозо-
ра угради мало седиште које се окреће.

Те вечери смо се враћали кући после
лепог целодневног излета на Мирном
језеру.

Аутомобил се кретао кроз мрак на
периферији Магловграда, вукући гуме-
ни чамац у коме смо се возикали по
језеру.

Нажалост, управо сам тог поподнева
открио да патим и од морске, или – ако
вам се тако више свиђа – језерске боле-
сти: желудац ми се превртао од љуљу-
шкања на води!

А онда и то сунце! Када ће људи схва-
тити да се нама слепим мишевима не
допада сунчева светлост? Укратко, нека-
ко бих се још и извукао са тамним нао-
чарима, шеширом и заштитним кре-
мама, али је Паја увртео у главу да ме
научи да пецам.

„Погледају, Мишу! Просто је. Треба
само овако да држиш штап, откочиш
машиницу, замахнеш и... забациш!“

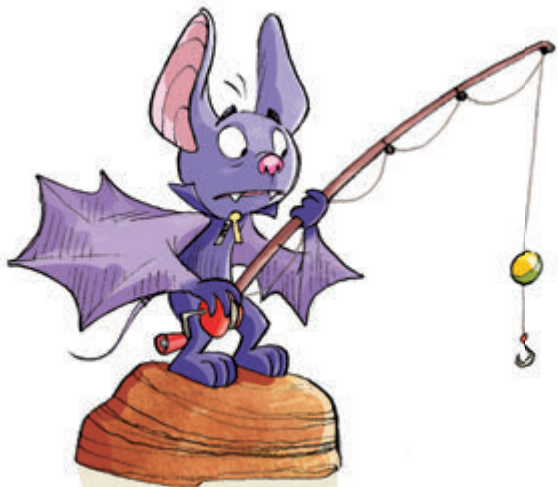

објаснио ми је дајући ми штап. Дословно сам применио сва његова упутства и чак сам успео лепо да забаџим. Али нисам очекивао да ћу нешто ухватити!

„Ехеј, загризло је!“, викнуо сам видевши да пловак нестаје.

„Вуци, вуци!“, викао је Паја.

„Не могу“, вриштао сам, „претешко је!“

Паја се спремао да ми помогне кад ме је један јачи трзај избацио из чамца.

Све троје су скочили у језеро да ме спасу (узгред буди речено, ја мрзим воду!), Милена и Никола су извукли мене, а Паја је извадио штап, заједно са пленом закаченим за удицу – зарђалим точком од колица!

Остатак поподнева провео сам на обали, умотан у пешкир.

Сад сам, заваљен у свом седишту у колима, посматрао приколицу са чамцем која је поскакивала на друму: мада је био мрак и мада је требало да се осећам орно, само што нисам заспао.

Уосталом, Никола, Паја и Милена већ су неко време дремали.

Одједном ми нешто привуче пажњу: блештава бела светлост пређе пут и муњевито нестаде у шикари. Протрљах очи. Шта је то било?

Трен касније поново се појави насред пута и потрча за нама невероватном брзином!

Нећете веровати, али гледао сам... МУМИЈУ!

Дуга црвенкаста коса лелујала јој је на глави, док јој је остатак тела био прекривен белим завојима, који су јој висили са руку и ногу.

Ухвати ме таква прпа да сам се скаменио!

Чудовиште се приближавало гуменом чамцу руку испружених према мени: могао сам да видим његове окрутне и ледене очи које су зуриле у мене.

Покушах да позовем пријатеље, али нисам могао ни гласа да пустим.

Мумија изненада скочи, покушавши да уђе у чамац, али јој пође за руком само да се ухвати за ивицу, од чега се приколица занесе.

„УПОМОООЋ!!!“, успех коначно да викнем.

„Шта се дешава?“, упиташе три спавалице пренувши се из сна.

„Ништа, друштво“, умири их господин Сребрић, „мора да сам налетео на неку рупу! Баци поглед позади, Мишу, је л' све у реду?“

„МА НИШТА НИЈЕ У РЕДУ! МУМИЈА НАМ СЕ ЗАКАЧИЛА ЗА ЧАМАЦ!“

На трен завлада тишина.

Нисам ни сам веровао да сам изговорио те речи.

А онда сви прснуше у смех.

„Теби стварно не прија сунце, драги мој!“, рече Паја.

„Тако ми мушица, не шалим се!“, рекох одлучно. „Погледајте сами!“

Све троје клекнуше на седиште да погледају чамац.

„Јесте ли видели?“, упитих.

„Шта?“, упита Никола.

Кад сам се окренуо према друму, од мумије није било ни трага.

„Али видео сам је...“, промрмљах.

„Вечерас идеш рано спавање, Мишу!“, рече ми Паја. „И не помишљај на ноћне летове!“

2.

ТО ЈЕ САМО ТОАЛЕТ-ПАЛПР

оћ је била бурна.

Сањао сам мумију која ме је јурила по целом Магловграду, а ја нисам могао да полетим. Изненада осетих да ме је нешто шчепало за крило: мумија ме је ухватила!

Отворих очи и нађох се лицем у лице са... Миленом? Откуд Милена на мом тавану?

„Смири се, Мишу, само си ружно сањао“, благо ми шапну. „Сад је готово.“